

**Տ. ՊԱՐԵՏ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՄԱՐԳՍՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝  
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ  
ՏՅԱՌՆԸՆԴԱՌԱՋԻ ՏՈՆԻՆ  
ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**  
(14 փետրվարի 2004 թ.)

«Յանուն Տօր և Ռդոյ և Ղոցոյն Սրբոյ. ամէն»:

Այսօրվան Ավետարանին մեջ՝ Ղուկասու Ավետարանին մեջ, շատ հստակ, բայց և հակիրճ կերպով կխոսվի Քրիստոսի փաճարին ընծայման մասին, որ սովորությունն էր հրեաներուն Մովսեսի Օրենքի համաձայն: Եվ սովորությունն այն էր, որ երբ երեխան 40 օրական կըլլար, որպես անդրանիկ երեխան՝ փղան, ծնողքը զինքը կբերեին փաճար՝ ընծայելու Աստուծոյ և զույգ մը աղավնիներ և կամ փայտակներ կնվիրեին փաճարին:

Ճիշտ այն արեւն մարդ մը կը գտնուէր փաճարի մեջ՝ Միմեոն անունով, որ կսպասեր, աչք ուներ Աստուծոյ մխիթարությանը: Եվ այս մարդը թերևս վերջին մարգարեներէն մէկն էր, որ Սուրբ Ղոգիին թելադրությամբ և հրահանգով կսպասէր՝ տեսնելու Աստուծոյ Օծյալը, այն հրամանին համաձայն, որ ինքը մահը պիտի չտեսնէ, մինչև Օծյալն Աստուծոյ ներկայութիւնը գգա: Ճիշտ, երբ որ Քրիստոսի ծնողքը զինքը փաճար կբերեին, նույն արեւն Սուրբ Ղոգիին առաջնորդությամբ, առանց ճանչնալու, թէ ծնողքը զինքը փաճար կբերեն, ինքն ալ կերթար փաճար և ահավասիկ կտեսնէր Մանուկը և ծնողքին գիրկէն կառնէր և իր գիրկը կդնէր և կըսէր. «Արդ, արձակեալ զժառայս Զո Տէր ի խաղաղութիւն, զի տեսին աչք իմ զփրկութիւն Զո» (Ղուկ. Բ 30):

Թելադրված Սուրբ Ղոգիեն՝ ինքը կսպասէր այն մանուկին, Ով պիտի ըլլար Օծյալն Աստուծոյ՝ զգալու խոստումը Սուրբ Ղոգիին իր գիրկին մեջ, և մարգարեանալու, թէ այս երախան աշխարհի եկած է որպէս լուսը հեթանոսներուն և բոլոր ժողովուրդներուն, ինչպէս նաև ժողովուրդին Իսրայելի:

Նորաբերական է, որ նույն արեւն Միմեոն կմարգարեանալ ապագային լինելիք դեպքերուն, հարկապես Տիրամոր կրելիք չարհարանքներուն և պիտի վկայէր այն բոլորը, որոնք խոստացված էին կամ մարգարեացված էին Քրիստոսի համար, թէ Ան պիտի չարհարվէր, պիտի խաչվէր և ապա հարություն պիտի առնէր: Բայց մոր մը համար, անցնելու այդ փառապագին խորհուրդներէն, զոր Միմեոն ծերունի կմարգարեանալար, Մարիամ այդ բոլորը մտիկ կընէր՝ զարմացած, թէ ինչ կըսէր այս մարդը:

Ինչպէս մենք գիտենք Ավետարանի սկզբնական բաժինէն, երբ որ Քրիստոս ծնավ, հրեշտակներն օրհնաբանեցին, հովիվները եկան, ինքը, որպէս խելացի անձ մը Սուրբ Ղոգիեն թելադրված, ամեն բան իր մտքին մեջ կպահէր: Եվ ահավասիկ Մանուկը գրկին մեջ այդ ծերունի մարգարեին, կանխասացությունը մարգարեներուն, խոստումը Աստուծոյ Իր Սուրբ Ղոգիին, որ պիտի գա Օծյալն Աստուծոյ փրկելու համար բոլոր ժողովուրդները այս աշխարհին և ավերիսը ըլլալու հարկապէս քրիստոնյաներուն՝ բարի լուրը փառու մեզի,



ճանճնալու այն առավելությունը, որ Քրիստոսով մեզի փրկեցավ որպես ավերիքը Ավերա-  
րանի այն քաղցր լուծին, որ մեզմե յուրաքանչյուրս իր ուսերուն վրա պիտի կրեն՝ դառնալու  
համար այն առաքյալները, որ պիտի խոստանային ըլլալու, վերջիվերջո, Քրիստոսի ճամ-  
փուն Իր նահապարհները: Եվ այդ չարհարանքին մեջն էր, որ շարեր զգացին իրենց փրկու-  
թյունը: Եվ անոնք, որոնք կրցան այդ չարհարանքը իրենց մեջ ընդունիլ և այդ չարհարանքի  
ընդմեջեն փեսնել Աստված, անոնք է, որ իսկապես պիտի ընդունենին Աստուծո արքայու-  
թյունը:

Երբ որ Միմեոն մարգարե կըսե նույն արեւն, թե հակառակություն պիտի ըլլար որպես  
նշան մարդոց մեջ, այսինքն՝ կցանկանար ըսել, թե մարդոցմե շարերը պիտի ճանճնային  
զԻնքը և շարերը պիտի ուրանային Իրեն: Այսինքն՝ Ինքը եկած էր շար հստակորեն և որո-  
շորեն ճշտելու արդարներուն փեղը և անոնց, որոնք արդար չէին, և այդ երկուքին բաժա-  
նումը շարերուն որպես գլորումը և շարերուն որպես բարձրացումը և հարությունը անոնց,  
որոնք պիտի հավատային Օծյալն Աստուծո: Եվ ահավասիկ մարգարեն երբ որ իր գրկին  
մեջ կընդուներ Մանուկը, արդեն ինքը կզգար, որ այլևս հաշտված էր մահվան հետ: Եվ  
ճիշտ անոր համար էր, որ ինքը Աստուծոմե խնդրեց. «Այլևս իմ ժամանակս վերջացած է, իմ  
հոգիս, խնդրեմ, առ, ես այլևս փեսած եմ Աստուծո փրկությունը, այն միայնությունը, որ  
բոլոր հրեաները կսպասեին», - այսինքն՝ միայնությունը այստեղ կնշանակե բոլոր այն  
խոստումները մեսիական, որոնք խոստացված էին մարգարեներու կողմն՝ զալու այն  
Փրկիչը, Օծյալն Աստուծո, որ պիտի ըլլար փրկությունը աշխարհիս: Եվ փրկությունը ուրիշ  
բան չէր, եթե ոչ փրկությունը մեր հոգիներուն, մեր մարմերուն և մեր սրտերուն:

Այսօր, երբ մենք կտոնախմբենք Տյառնընդամաքի փոնը, գիտեք, սովորություն է կրակ  
վառել: Շարերը արդու մեջ կտեսնան հեթանոսական սովորություն մը, որը, անշուշտ, ճիշտ  
է: Բայց արդու մեջ և ավելի կա քրիստոնեական ըմբռնումը, ինչպես երեկ փառին մեջ մեր  
ժառանգավորները կերգեին և կըսեին. «Բոլոր նահապետներուն, մարգարեներուն, վարդա-  
պետներուն, սարկավագներուն, առաքյալներուն, քահանաներուն, դպիրներուն, ժողովուր-  
դին և հարկապես մեզի՝ քրիստոնյաներուս համար մեծ ավերիս է»: Եվ ճիշտ անոր համար  
է, որ երբ Միմեոն մարգարեն կմարգարեանար, կըսեր. «Օծյալը՝ այս Մանուկը, եկած է ըլլա-  
լու լույսը հեթանոսներուն, լույսը աշխարհին, լույսը հրեա ժողովուրդին»: Բայց ոչ միայն  
հրեային վերապահված, այլև հրեա ժողովուրդին միջոցավ բոլոր ժողովուրդներուն, անոնք,  
որոնք պարտասար էին զԻնքը ընդունելու»:

Նկատ մենք պիտի փեսենք Պողոս առաքյալի վարդապետության և աստվածաբանու-  
թյան մեջ, թե ինչպես ինքը պիտի դառնար հեթանոսաց առաքյալը: Եվ հոս է, որ Ավերա-  
րանին ճշմարտությունը ներան կելլեր. Նիսուս աշխարհ եկավ ո՛չ միայն հրեաներուն հա-  
մար, այլև բոլորիս՝ հեթանոսին և մեզի այն արեւն լույսը փարածելու, լույսը զգացնելու մե-  
զի: Երբ որ մենք երեկ վառված կրակին առջև կկենայինք, այդ կրակը պարզապես կրակ  
չէր, փայլերու ճենճերումը չէր, արդու փառությունը պարզապես ֆիզիկականորեն չէր, այլ  
այդ փառությունը որպես լույս՝ ճշմարտությունը փարածելու համար մեր մոմերուն միջոցավ  
յուրաքանչյուրս իր փունեն ներս, հարկապես մեր սրտերուն մեջ՝ ըլլալու համար յուրա-  
քանչյուրս առաքյալը լույսի, փարածելու համար Աստուծո խոսքը Ավերարանի միջոցավ բո-



լորին անխորաբար: Եվ ճիշտ հոն է, որ մենք կըսենք. «Քրիստոնյաներուս համար ավելիս թող ըլլա»:

Յուրաքանչյուրս պարտականություն ունինք Ավետարանեն մեզի ժառանգված, թե մենք ալ առաքյալներ ենք, մենք ալ Ավետարանի պաշտոնյաներ ենք, մենք ալ մարգարեններ ենք և մենք ալ ունինք այդ պատասխանատվությունը Ավետարանի ճամփով մեզի տրված և վստահված՝ փարածելու համար լույսը բոլոր ժողովուրդներուն, քարոզելու համար Ավետարանը, և այդ բարի խոսքերը, որ Աստված մեզի տված է Ավետարանի ճամփով: Ահավասիկ հոս էր, որ մարգարեն, ծերունին կմարգարեանար և ինքը իր աչքերով տեսավ: Երանի բոլոր անոնց, որոնք իրենց աչքերով կտեսնեն Աստուծո փրկությունը, այսինքն՝ երանի բոլոր քրիստոնյաներուս, որ՝ մենք կզգանք մեր սրտերուն մեջ, մեր հոգիներեն ներս, թե Աստված աշխարհ եկած է փրկելու համար մեզի մեր բոլոր մեղքերեն: Եվ արիկա ուրիշ բան չէ, եթե ոչ մենք, որ կընդունինք զԱստված մեր սրտերուն մեջ, մեր հոգիներեն ներս՝ ըլլալու համար Անոր իսկական առաքյալները:

Մարիամ ինքը այդ ցավին մեջեն անցավ, բայց Աստված այդ ցավը շատ անգամ կուտար փոխան խաղաղության՝ ապահովելու համար, վերջիվերջո, փրկությունը մեր բոլորին հոգիներուն, ինչպես որ պատահեցավ Տիրամոր. զլացավ անոր խաղաղությունը, բայց, վերջիվերջո, անոր համար ապահովեց փրկությունը, այսինքն՝ Վերափոխմամբ անոր աս աշխարհին դեպի երկինք բարձրացուց: Երևակայեցեք, մեր բոլորին ապագան այդ պիտի ըլլա, երբ որ մենք կհավատանք Աստուծո, որովհետև Անիկա պիտի ըլլա մեր հարության երաշխիքը: Պարզապես մենք պետք է որ ընդունինք, որ Աստված Ինքը եկավ, Սուրբ Հոգիի միջոցով թելադրեց մեր բոլորին, որ եթե մենք կուզենք հավատալ, պետք է Անոր ճամփան բռնել:

Մեզմե քանիններ պիտի կարողանան ըսել՝ կարևոր չէ փարիքը. անիկա կըլլա երկու տարեկան, անիկա կըլլա տասներկու տարեկան և անիկա կըլլա ութսունչորս տարեկան, ինչպես որ մարգարեն էր, ըսելու համար շատ հանգիստ կերպով. «Երբ որ խաղաղություն կզգաք ձեր հոգիներեն ներս, արդ, Տեր իմ, արձակե իմ հոգիս ալ, որովհետև ես զգացի կատարումը փրկության»: Եկեք բոլորս ալ այդ խոսքումը ընենք Աստուծո և պատրաստ ըլլանք՝ Անոր ճամփան հարթելու և մենք ալ հարթելու մեր սրտերը, ընդունելու զԱյն մեր հոգիներեն ներս և ավելելու աշխարհին, թե լույսը հեթանոսներուն եկած է և այդ լույսը մեր մեջն է և այդ լույսը ուրիշ բան չէ, եթե ոչ Քրիստոս՝ Օծյալն Աստուծո, որ է օրինյալ հավիտյանս հավիտենից. ամեն: